

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Amruševa 2/II.

Poslovni broj: 21- P-1066/19-8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ivani Manestar, u pravnoj stvari tužitelja AB PETROL d.o.o. u stečaju, Sop, Selska cesta 19, OIB: 56877926470, kojeg zastupa Irena Glogovšek, odvjetnica u Zagrebu, Vile Velebita 20, protiv tuženice REPUBLIKE HRVATSKE, OIB: 52634238587, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu, Građansko – upravni odjel, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine tuženice, nakon javne glavne rasprave zaključene 7. listopada 2019. u prisutnosti punomoćnice tužitelja i zamjenika Županijskog državnog odvjetnika u Zagrebu Mladena Crnjakovića, dana 21. studenog 2019.

presudio je

I. Utvrđuje se da je osnovano osporavanje tražbine tuženice II. višeg isplatnog reda u iznosu od 20.854.318,70 kn.

II. Odbija se tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženice II. višeg isplatnog reda u iznosu od 251.818,17 kn, kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženici naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 620.750,00 kn, u roku od 8 dana.

III. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 244.925,00 kn, kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je njegov stečajni upravitelj osporio tražbinu tuženice II. višeg isplatnog reda u iznosu od 21.106.136,87 kn te da je rješenjem ovog suda, St-1263/11 od 4. rujna 2012., upućen na pokretanje parnice radi utvrđenja osnovanosti takvog osporavanja. Pojašnjava da tuženica osporene tražbine temelji na upravnim rješenjima od 16. srpnja 2010. i 23. veljače 2011., kojima je utvrđeno postojanje dodatne obveze tužitelja po osnovi poreza na dodanu vrijednost za 2007. i 2008. te po osnovi poreza na dobit za 2007.,

koja se temelje na istim činjenicama, a koja tužitelj smatra pogrešnim, jer da tužitelj ne može odgovarati za činjenicu što njegovi dobavljači naftnih derivata nisu raspolagali dokumentacijom o nabavi te robe, koji stav da je zauzeo i Upravni sud te da trgovac ne može raspolagati s TNG-1 obrascima ako je pošiljku goriva predao dalje drugom trgovcu, a nije ga stavio na tržište, upravo zbog toga da je protiv navedenih upravnih rješenja pokrenuo upravne sporove. Stoga smatra da je osnovano osporio predmetne tražbine tuženice.

U daljnjem tijeku postupka tužitelj navodi da je Visoki upravni sud Republike Hrvatske presudama Us-3929/11 i Us-9776/10 poništio porezna rješenja na kojima tuženica temelji osporene tražbine, slijedom čega da više ne postoji pravna osnova osporenih tražbina tuženice pa da je tužbeni zahtjev osnovan.

Tuženica smatra da njeno potraživanje prema tužitelju postoji neovisno o postojanju poreznih rješenja te da je u tijeku donošenje novih upravnih rješenja, sukladno uputi Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, kojima će biti utvrđena visina njene tražbine.

Tužitelj navodi da je pokrenuo upravni spor i protiv poreznog rješenja koje je doneseno u ponovljenom upravnom postupku te ističe prigovor apsolutne zastare tražbine tuženice po osnovi PDV-a i poreza na dobit za 2007. i 2008. Pojašnjava da je stečajni upravitelj ocjenjivao osnovanost tražbine tuženice uzimajući u obzir dostavljene izliste iz informacijskog sustava Porezne uprave te je osporio glavnice PDV-a za 2008. u iznosu 9.225.549,64 kn i za 2007. u iznosu od 4.613.821,01 kn, odnosno ukupno 13.839.370,65 kn, kao i zatezne kamate po toj osnovi u iznosu od 2.041.727,89 kn, 2.396.308,89 kn, 1.078.267,71 kn i 1.650.591,22 kn, odnosno ukupno 7.166.895,71 kn te glavnice i zatezne kamate po osnovi poreza na dobit za 2007. u iznosu od 99.870,51 kn.

Na upit suda tuženica je pojasnila da je tražbina po osnovi PDV-a prijavljena u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem temeljem sljedećih ovršnih isprava: prijave PDV-a za ožujak 2012. u iznosu od 852,73 kn, prijave PDV-a za veljaču 2012. u iznosu od 144,14 kn, rješenja Ministarstva financija, Financijske policije, Postaje Zagreb, klasa 470-05/09-03/13, ur. broj 513-19-02-01-010-01-10-24 od 9. ožujka 2010., u iznosu od 8.929.454,83 kn za 2008., rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, klasa 471-02/11-01/10, ur. broj 513-07-01-11-8 od 20. svibnja 2011., u iznosu od 68.200,00 kn za 2008., rješenja Ministarstva financija, Financijske policije, Postaje Zagreb, klasa 470-05/09-03/13, ur. broj 513-19-02-01-10-45 od 18. listopada 2010., u iznosu od 4.310.167,29 kn za 2007., rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, klasa 471-02/11-01/10, ur. broj 513-07-01-11-8 od 20. svibnja 2011., u iznosu od 279.730,36 kn za 2007. i rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, klasa 471-02/11-01/10, ur. broj 513-07-01-11-8 od 20. svibnja 2011., u iznosu od 242.000,00 kn za 2006. Na navedene iznose da su obračunate zatezne kamate od dospijeca tih obveza do 14. lipnja 2012. u ukupnom iznosu od 8.066.293,03 kn te je po osnovi PDV-a prijavljena tražbina u ukupnom iznosu od 21.896.842,38 kn.

Tuženica nadalje pojašnjava da je Ministarstvo financija, Financijska policija, Postaja Zagreb, izdala 12. ožujka 2009. nalog za provođenje financijskog nadzora kod poreznog obveznika – tužitelja u svrhu financijskog nadzora prometa i potrošnje naftnih derivata od 1. siječnja do 31. prosinca 2008., poreza na dodanu vrijednost od 3. veljače 2007. do 31. prosinca 2008. te poreza na dobit od 1. siječnja do 31. prosinca 2007. te je temeljem utvrđenja iz tog nadzora doneseno rješenje klasa UP/I-470-05/09-03/13, ur. broj 513-19-02-01-01-10-24 od 9. ožujka 2010., protiv kojeg je tužitelj podnio žalbu, koju je drugostupanjsko upravno

tijelo djelomično prihvatilo, rješenjem od 16. stupnja 2010. i u tom dijelu predmet vratilo prvestupanjskom tijelu na ponovni postupak, da bi prvestupanjsko tijelo u ponovljenom postupku donijelo novo rješenje, klasa UP/M70-05/09-03/13, ur. broj 513-19-02-01-01-10-45, od 18. listopada 2010., protiv kojeg je tužitelj podnio žalbu koju je drugostupanjsko upravno tijelo u cijelosti odbilo rješenjem od 23. veljače 2011., da bi tužitelj nakon toga pokrenuo upravni spor protiv navedenih rješenja Ministarstva financija, kao drugostupanskog upravnog tijela, od 16. srpnja 2010. i 23. veljače 2011., u kojima je Visoki upravni sud Republike Hrvatske presudom od 26. rujna 2013. poništio drugostupanjsko rješenje od 23. veljače 2011., a presudom od 3. srpnja 2013. poništio drugostupanjsko rješenje od 16. srpnja 2010. i predmete vratio drugostupanjskom tijelu na ponovni postupak, nakon čega je Ministarstvo financija, Samostalni sektor za drugostupanjski upravni postupak, 17. listopada 2013. donijelo rješenje kojim je poništio prvestupanjsko rješenje od 18. listopada 2010. i vratilo predmet na ponovni postupak, a 20. studenog 2013. donijelo je rješenje kojim je poništio prvestupanjsko rješenje od 9. ožujka 2010. i vratilo predmet na ponovni postupak.

S obzirom da je poslove Financijske policije, temeljem Zakona o prestanku važenja Zakona o financijskoj policiji (Narodne novine, broj: 25/2012.), preuzela Porezna uprava, to da je ista u ponovljenom postupku provela porezni nadzor nad tužiteljem te je temeljem činjenica utvrđenih u tom postupku donijela novo prvestupanjsko porezno rješenje, kojim je odlučeno u odnosu na oba prethodno poništena porezna rješenja, klasa UP/I-215-02/13-01/23, ur. broj 513-07-01-14-10, od 29. travnja 2014., kojim je utvrđena obveza tužitelja po osnovi PDV-a i poreza na dobit u iznosu od 29.626.167,09 kn, protiv kojeg je tužitelj podnio žalbu, koju je drugostupanjsko upravno tijelo odbilo rješenjem od 21. studenog 2014., a tužitelj je protiv istog pokrenuo upravni spor pred Upravnim sudom u Rijeci.

Predmetni postupak je prekinut do pravomoćnog okončanja navedenog upravnog spora, s obzirom da je odluka Upravnog suda u Rijeci bila od prethodnog pravnog značaja za predmetnu parnicu.

Nakon što je presudom Upravnog suda u Rijeci, poslovni broj Usl-74/15 od 22. ožujka 2018., poništeno drugostupanjsko rješenje Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, od 21. studenog 2014. i prvestupanjsko rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave, od 29. travnja 2014. te nakon što je Visoki upravni sud Republike Hrvatske, presudom Usž-3125/18 od 18. listopada 2018., odbio žalbu Ministarstva financija i potvrdio navedenu presudu Upravnog suda u Rijeci, predmetni postupak je nastavljen.

U daljnjem tijeku postupka tužitelj je dostavio storno izvješće Ministarstva financija Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb od 15. ožujka 2019. iz kojeg proizlazi da je izvršen storno zaduženja tužitelja kao poreznog obveznika po osnovi PDV-a za 2007. u iznosu od 7.621.352,16 kn s zateznim kamatama u iznosu od 5.815.327,33 kn, po osnovi PDV-a za 2008. u iznosu od 9.797.507,28 kn s zateznim kamatama u iznosu od 6.106.665,48 kn i po osnovi poreza na dobit za 2007. u iznosu od 161.832,02 kn s zateznim kamatama u iznosu od 123.482,82 kn.

Tijekom dokaznog postupka pročitani su tužba tužitelja protiv rješenja Ministarstva financija, Samostalne službe za drugostupanjski upravni postupak, od 23. veljače 2011. (list 4. – 11. spisa), tužba tužitelja protiv rješenja Ministarstva financija, Samostalne službe za drugostupanjski upravni postupak, od 16. srpnja 2010. (list 12. – 18. spisa), presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, Us-9776/10-11 od 26. rujna 2013. (list 39. – 42. spisa),

presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, Us-3929/11-8 od 3. srpnja 2013. (list 43. – 50. spisa), prijava tražbine tuženice u stečajnom postupku nad tužiteljem od 17. srpnja 2012. (list 61. – 63. spisa), izlistaji iz informacijskog sustava Porezne uprave, dostavljeni uz prijavu tražbine tuženice (list 64. – 78. spisa), porezno rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb od 9. lipnja 2010., o porezu na tvrtku za 2010. (list 79. spisa), porezno rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, od 25. srpnja 2011., o porezu na tvrtku za 2011. (list 80. spisa), žalba tužitelja protiv drugostupanjskog upravnog rješenja Ministarstva financija, od 5. srpnja 2011. (list 81. – 85. spisa), očitovanje Ministarstva financija na žalbu tužitelja (list 86. – 87. spisa), porezno rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, od 20. svibnja 2011., za PDV za 2006., 2007. i 2008. (list 88. – 101. spisa), rješenje Ministarstva financija, Financijske policije, Postaje Zagreb, od 18. listopada 2010., za PDV i porez na dobit za 2007. (list 102. – 112. spisa), PP-MI-PO obrasci za siječanj, veljaču, ožujak, travanj i svibanj 2010. (list 113. – 117. spisa), ID obrasci za radnike tužitelja za razdoblje od siječnja 2010. do lipnja 2012. (list 118. – 147. spisa), obrasci IPP za razdoblje od siječnja do rujna 2010. (list 148. – 157. spisa), prijave PDV-a za 2010. i 2011. (list 158. – 161. spisa), prijava poreza na dobit za 2010. (list 162. – 163. spisa), mjesečne prijave PDV-a za razdoblje od siječnja 2010. do svibnja 2012. (list 164. – 192. spisa), prijava poreza na dobit za 2009. (list 193. – 194. spisa), prijava poreza na dobit za 2011. (list 195. – 196. spisa), prijava PDV-a za 2011. (list 197. – 198. spisa), zapisnik s ispitnog ročišta održanog u stečajnom postupku nad tužiteljem, koji se vodi pred ovim sudom pod poslovnim brojem St-1263/11, od 4. rujna 2012. (list 199. – 208. spisa), porezno rješenje Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Zagreb, od 29. travnja 2014. o PDV-u za 2007. i 2008. i porez na dobit za 2007. (list 211. – 217. spisa, dalje u tekstu: porezno rješenje od 29. travnja 2014.), rješenje ovog suda, St-1263/11 od 4. rujna 2012. (list 218. – 220. spisa), žalba tužitelja protiv poreznog rješenja od 29. travnja 2014. (list 232. – 236. spisa), rješenje Ministarstva financija, samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak od 21. studenog 2014. (list 237. – 243. spisa), rješenje Ministarstva financija, Samostalne službe za drugostupanjski upravni postupak, od 16. srpnja 2010. (list 249. – 256. spisa), rješenje Ministarstva financija, Samostalne službe za drugostupanjski upravni postupak, od 23. veljače 2011. (list 257. – 259. spisa), obračuni zateznih kamata izrađeni od strane Porezne uprave (list 281. – 293. spisa), presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj Usl-74/15-19 od 22. ožujka 2018. (list 299. – 303. spisa), presuda Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, Usž-3125/18-2 od 18. listopada 2018. (list 305. – 307. spisa) i storno izvješće o utvrđenim poreznim obvezama u poslovima nadzora Porezne uprave od 15. ožujka 2019. (list 308. spisa).

Ocjenom izvedenih dokaza, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine, broj: 53/1991., 91/1992., 112/1999., 88/2001., 117/2003., 88/2005., 2/2007. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 84/2008., 123/2008., 57/2011., 25/2013., 28/2013., 89/2014. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, dalje u tekstu: ZPP), sud je zaključio da je tužbeni zahtjev osnovan.

Predmet spora jest utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženice prijavljene u stečajnom postupku nad tužiteljem i razvrstane u drugi viši isplatan red, u iznosu od 21.106.136,87 kn, po osnovi obveze poreza na dodanu vrijednost za 2007. i 2008. i poreza na dobit za 2007.

Među strankama je sporno postoji li osporeno potraživanje tuženice te, ako postoji, je li nastupila apsolutna zastara istog.

Iz prijave tražbine tuženice proizlazi da je po osnovi poreza na dodanu vrijednost prijavila ukupno 21.896.842,38 kn i to po osnovi glavnice 13.830.549,35 kn i po osnovi zateznih kamata 8.066.293,03 kn te da je po osnovi poreza na dobit prijavila ukupno 99.870,51 kn, od čega po osnovi glavnice 28.305,32 kn, a po osnovi zateznih kamata 71.565,19 kn.

Iz izvotka iz rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama ovog suda, St-1263/11 od 4. rujna 2012., proizlazi da je stečajni upravitelj tužitelja osporio tražbinu tuženice u ukupnom iznosu od 21.106.136,87 kn, od čega iznos od 21.006.266,36 kn po osnovi PDV-a za 2007. i 2008. (13.839.370,65 kn po osnovi glavnice i 7.166.895,71 kn po osnovi zateznih kamata), a iznos od 99.870,51 kn po osnovi poreza na dobit za 2007.

Usporedbom tvrdnji tuženice iz prijave tražbine i stečajnog upravitelja tužitelja s ispitnog ročišta proizlazi da je stečajni upravitelj po osnovi glavnice PDV-a za 2007. i 2008. osporio veći iznos nego što je tuženica uopće po osnovi glavnice PDV-a prijavila u stečajnom postupku.

To je zato što se je stečajni upravitelj vodio podacima iz izvotka iz informacijskog sustava Porezne uprave kojeg je tuženica dostavila kao prilog prijave tražbine, u kojoj se navodi da je dug tužitelja po osnovi glavnice PDV-a u 2010. 9.225.549,64 kn i u 2011. 4.613.821,01 kn, dakle, ukupno 13.839.370,65 kn te po osnovi zateznih kamata u 2007. 2.041.727,89 kn, u 2008. 2.396.308,89 kn, u 2010. 1.078.267,71 kn i u 2011. 1.650.591,22 kn, dakle, ukupno 7.166.895,71 kn.

Međutim, prijava tuženice razlikuje se od priloga koji su uz nju dostavljeni, a kako su prilozi dostavljeni isključivo u svrhu dokaza da je tražbina u iznosu koji se navodi u prijavi osnovana, to je za stečajni postupak mjerodavan onaj iznos koji se navodi u prijavi tražbine pa se osporavanje tražbine po osnovi PDV-a za 2007. i 2008. mora ograničiti samo na iznose tražbine koju je tuženica po toj osnovi navela u prijavi.

Iz navoda tuženice iznijetih tijekom postupka proizlazi da se prijavljeni iznos od 13.830.549,35 kn odnosi na glavicu PDV za veljaču i ožujak 2012. u iznosu od 996,87 kn, na PDV za 2008. u iznosu od 8.997.654,83 kn, na PDV za 2007. u iznosu od 4.589.897,65 kn i na PDV za 2006. u iznosu od 242.000,00 kn, dakle, tuženica je po osnovi glavnice PDV-a za 2007. i 2008. prijavila ukupno 13.587.552,48 kn pa je po toj osnovi samo taj iznos mogao biti osporen, dok se osporavanje iznosa glavnice do iznosa od 13.839.370,65 kn, u iznosu od 251.818,17 kn može odnositi samo na neku drugu osnovu, ali ne na PDV za 2007. i 2008.

Na tužitelju je teret dokaza da je osporavanje određene tražbine tuženice osnovano, a tužitelj niti je razjasnio na koji dio prijavljene tražbine tuženice se odnosi osporenih 251.818,17 kn, niti je u ovoj parnici određeno naveo razloge osporavanja tog dijela tražbine tuženice.

Naime, tužitelj je pogrešno pretpostavio da se osporena glavnica tražbine tuženice u iznosu od 13.839.370,65 kn u cijelosti odnosi na PDV za 2007. i 2008. koji je utvrđen prvostupanjskim rješenjima Ministarstva financija, Porezne uprave, od 9. ožujka 2010. i 18. listopada 2010., protiv kojih je tužitelj pokrenuo upravni spor pa je u predmetnoj parnici isticao isključivo razloge koji se tiču nezakonitosti tih rješenja te, s obzirom da su ista u konačnici poništena u upravnom sporu, a nije doneseno novo rješenje, istaknuo je prigovor apsolutne zastare utvrđenja obveze plaćanja PDV-a za 2007. i 2008.

Međutim, niti je tuženica u stečajnom postupku nad tužiteljem prijavila tražbinu po osnovi PDV-a za 2007. i 2008. u iznosu kojeg je tužitelj osporio, niti se tražbina koju tuženica jest prijavila po osnovi PDV-a za 2007. i 2008. u cijelosti odnosi na PDV koji je utvrđen pobijanim poreznim rješenjima od 9. ožujka 2010. i 18. listopada 2010.

Naime, dio PDV-a za 2008. i 2007. u iznosu od 347.930,36 kn kojeg je tuženica prijavila utvrđen je rješenjem Ministarstva financija, Porezne uprave, od 20. svibnja 2011., za koje je, na izričit upit suda, tužitelj izjavio da ga nije osporavao pa proizlazi da je ta tražbina utvrđena pravomoćnim i ovršnim rješenjem, slijedom čega u odnosu na tu tražbinu nije osnovan prigovor apsolutne zastare utvrđenja, ali je moguće nastupila apsolutna zastara naplate te tražbine.

Što se tiče iznosa od 7.166.895,71 kn kojeg je tužitelj osporio uz obrazloženje da se radi o zateznim kamatama na PDV za 2007. i 2008., valja istaknuti da iz prijave tražbine tuženice proizlazi da je ista po osnovi zateznih kamata po osnovi PDV-a ukupno prijavila 8.066.293,03 kn, dok iz navoda tuženice iznijetih tijekom ovog postupka proizlazi da se radi o zateznim kamatama na PDV za veljaču i ožujak 2012., za 2006., 2007. i 2008.

Uzevši u obzir da glavnica PDV-a za veljaču 2012. iznosi 144,14 kn, za ožujak 2013. 852,73 kn te da prijavljena glavnica PDV-a za 2006. iznosi 242.000,00 kn, kao i da iz obračuna zateznih kamata koje je dostavila tuženica, a koje su obračunate od dospijeca pojedine porezne obveze do 14. lipnja 2012., kao dana otvaranja stečajnog postupka nad tužiteljem, ne proizlazi da je tuženica po osnovi zateznih kamata na PDV za 2006. i 2012. prijavila više od 899.398,02 kn (koliko iznosi razlika između ukupnog iznosa kojeg je tuženica prijavila po osnovi zateznih kamata na PDV i iznosa kojeg je tužitelj osporio po osnovi zateznih kamata na PDV za 2007. i 2008.), to sud zaključuje da se ukupno osporeni iznos po osnovi zateznih kamata na PDV za 2007. i 2008. (7.166.895,71 kn) uistinu odnosi na tražbinu koju je tuženica po toj osnovi prijavila.

Stoga, ukoliko se utvrdi da je nastupila apsolutna zastara, bilo utvrđenja bilo naplate, prijavljene i osporene tražbine po osnovi glavnice PDV-a za 2007. i 2008. (13.587,552,48 kn), tada je apsolutna zastara nastupila i u odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi zateznih kamata obračunatih na PDV za 2007. i 2008. (7.166.895,71 kn), dok se u odnosu na osporavanje tražbine tuženice u iznosu od 251.818,17 kn već sada može zaključiti da je neosnovano, jer tužitelj osporava taj dio tražbine tuženice s obzirom na osnovu u odnosu na koju ista nije prijavljena (PDV za 2007. i 2008.), dakle, nije jasno što je osporeno, a sve uzevši u obzir da je prijava tražbine tuženica izvršena s obzirom na 15 različitih pravnih osnova (PDV, predujam poreza i prireza porezu na dohodak od nesamostalnog rada, porez na dobit, porez na potrošnju, porez na tvrtku odnosno naziv, poseban porez na plaće, mirovine i druge primitke, doprinos za mirovinsko osiguranje temeljem individualne kapitalizirane štednje s osnove rada za poslodavca pravnu osobu, porez na promet nekretnina, prisilne naplate sudskih pristojbu koju obavlja Porezna uprava, članarina Hrvatskoj gospodarskoj komori, doprinos za obavljanje javnih ovlasti HGK, doprinos za mirovinsko osiguranje za osiguranike po osnovi rada za poslodavca pravnu osobu, doprinos za zdravstveno osiguranje za osiguranje po osnovi rada za poslodavca pravnu osobu, doprinos za zdravstveno osiguranje zaštite zdravlja na radu za osiguranike po osnovi rada za poslodavca pravnu osobu, doprinos za zapošljavanje).

Osim toga, ako se utvrdi da je nastupila apsolutna zastara, bilo utvrđenja bilo naplate, prijavljene i osporene tražbine po osnovi glavnice poreza na dobit za 2007. (28.305,32 kn), tada je nastupila i apsolutna zastara prijavljene i osporene tražbine po osnovi zateznih kamata na porez na dobit za 2007. (71.565,19 kn).

Obveza plaćanja poreza na dodanu vrijednost za 2007. i 2008. nastala je u vrijeme važenja Zakona o porezu na dodanu vrijednost (Narodne novine, broj: 47/1995., 106/1996., 164/1998., 105/1999., 54/2000., 73/2000., 127/2000., 48/2004., 82/2004., 90/2005., 76/2007., dalje u tekstu: ZPDV) kojim je određeno da je razdoblje oporezivanja kalendarska godina, s time da su obračunska razdoblja od prvog do posljednjeg dana u mjesecu (čl. 16. st. 1. i 2. ZPDV-a), da porezni obveznik mora za obračunsko razdoblje sam utvrditi obvezu poreza na dodanu vrijednost i iskazati je u prijavi poreza koju je dužan predati mjerodavnoj ispostavi Porezne uprave prema svome sjedištu na propisanom obrascu do zadnjega dana u tekućem mjesecu po proteku obračunskog razdoblja (čl. 18. st. 1. ZPDV-a), s time da konačni obračun poreza na dodanu vrijednost porezni obveznik mora predati do kraja travnja tekuće godine za proteklu kalendarsku godinu (čl. 18. st. 2. ZPDV-a).

Obveza plaćanja poreza na dobit za 2007. nastala je u vrijeme važenja Zakona o porezu na dobit (Narodne novine, broj: 177/2004., 90/2005., 57/2006., dalje u tekstu: ZPD) kojim je bilo određeno da se porez na dobit utvrđuje za porezno razdoblje koje je u pravilu kalendarska godina (čl. 29. st. 1. ZPD-a), da porezni obveznik plaća predujam poreza na osnovi porezne prijave za prethodno porezno razdoblje, s time da se predujam plaća mjesečno do kraja mjeseca za protekli mjesec, u svoti koja se dobije kada se porezna obveza za prethodno porezno razdoblje podijeli s brojem mjeseci istoga razdoblja (čl. 34. st. 1. ZPD-a), a prijavu poreza na dobit za porezno razdoblje podnosi Poreznoj upravi najkasnije četiri mjeseca nakon isteka razdoblja za koje se utvrđuje porez na dobit, prema kojoj se utvrđuje konačna obveza poreza na dobit (ako je ista veća od uplaćenih predujmova, plaća se razlika, a ako je ista manja od uplaćenih predujmova, razlika se vraća ili se uračunava u sljedeće razdoblje – čl. 35. st. 1. – 4. ZPD-a).

S obzirom da je obveza PDV-a i poreza na dobit za 2007. (konačni obračun) trebala biti utvrđena u 2008., a obveza PDV-a za 2008. trebala je biti utvrđena u 2009., to je pravo poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata za 2007. i 2008. počelo zastarijevati prema odredbama Općeg poreznog zakona iz 2008. (Narodne novine, broj: 147/2008., dalje u tekstu: OPZ/08), koji je stupio na snagu 1. siječnja 2009.

Naime, odredbom čl. 94. st. 1. OPZ-a/08 određeno je da pravo poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, pravo na pokretanje postupka naplate poreza, kamata i troškova ovrhe te pravo poreznog obveznika na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe zastarijeva za tri godine računajući od dana kada je zastara počela teći, s time da zastara prava na utvrđivanje porezne obveze i kamata počinje teći nakon isteka godine u kojoj je trebalo utvrditi porezne obveze i kamate (čl. 94. st. 3. OPZ-a/08).

Zastara prava na naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe počinje teći nakon isteka godine u kojoj je porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu ili nakon isteka godine u kojoj je porezno tijelo utvrdilo poreznu obvezu, kamate i troškove ovrhe (čl. 94. st. 4. OPZ-a/08).

Tijek opisane tzv. relativne zastare prava na utvrđivanje, odnosno prava na naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe prekida se svakom službenom radnjom poreznog tijela

usmjerenom na utvrđivanje ili naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe, koja je dostavljena na znanje poreznom obvezniku, nakon čega zastarni rok počinje ponovno teći (čl. 95. st. 1. i 3. OPZ-a/08).

Međutim, nakon šest godina računajući od dana kada je zastara počela prvi put teći nastupa apsolutni rok zastare prava poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe te prava poreznog obveznika na povrat poreza, kamata i troškova ovrhe (čl. 96. st. 1. OPZ-a/08).

Obvezu plaćanja PDV-a i poreza na dobit za 2007. trebalo je utvrditi u 2008., stoga je zastara prava na njihovo utvrđivanje počela teći 1. siječnja 2009., a apsolutna zastara bi nastupila 2. siječnja 2015.

Obvezu plaćanja PDV-a za 2008. trebalo je utvrditi u 2009., stoga je zastara prava na utvrđivanje te obveze počela teći 1. siječnja 2010., a apsolutna zastara nastupila bi 2. siječnja 2016.

Nakon provedenog postupka poreznog nadzora Ministarstvo financija, Financijska policija, donijelo je 9. ožujka 2010. rješenje kojim je utvrđena dodatna obveza tužitelja za plaćanje PDV-a za 2007. u iznosu od 5.168.167,29 kn s zateznim kamatama u iznosu od 1.560.826,64 kn, dodatna obveza za plaćanje PDV-a za 2008. u iznosu od 9.595.041,39 kn s zateznim kamatama u iznosu od 2.789.229,66 kn i dodatna obveza za plaćanje poreza na dobit za 2007. u iznosu od 941.832,02 kn s zateznim kamatama u iznosu od 244.324,86 kn (navedeno rješenje sudu nije dostavljeno, ali isto proizlazi iz drugostupanjskog rješenja Ministarstva financija od 16. srpnja 2010.).

Povodom žalbe tužitelja Ministarstvo financija donijelo je 16. srpnja 2010. drugostupanjsko rješenje kojim je poništeno prvostupanjsko rješenje od 9. ožujka 2010. u odnosu na dodatnu obvezu PDV-a za 2007. i poreza na dobit za 2007. te je u tom dijelu predmet vraćen na ponovni postupak, dok je u odnosu na dodatnu obvezu PDV-a za 2008. žalba odbačena.

U ponovljenom postupku, Ministarstvo financija, Financijska policija, donijelo je 18. listopada 2010. rješenje kojim je utvrđena dodatna obveza tužitelja za plaćanje PDV-a za 2007. u iznosu od 4.310.167,29 kn s zateznim kamatama u iznosu od 1.636.822,73 kn te dodatna obveza za plaćanje poreza na dobit za 2007. u iznosu od 161.832,02 kn s zateznim kamatama u iznosu od 55.885,81 kn.

Povodom žalbe tužitelja Ministarstvo financija donijelo je 23. veljače 2011. drugostupanjsko rješenje kojim je žalbu odbilo, tako da je prvostupanjsko rješenje od 18. listopada 2010. postalo izvršno 1. travnja 2011., a prethodno prvostupanjsko rješenje od 9. ožujka 2010. je u odnosu na obvezu PDV-a za 2008. postalo izvršno još ranije, čime su te obveze utvrđene.

Međutim, povodom upravnih tužbi tužitelja protiv navedenih drugostupanjskih rješenja od 16. srpnja 2010. i 23. veljače 2011., Visoki upravni sud Republike Hrvatske je poništio navedena rješenja i to drugostupanjsko rješenje Ministarstva financija od 16. srpnja 2010. presudom Us-9776/10-11 od 26. rujna 2013., a drugostupanjsko rješenje Ministarstva financija od 23. veljače 2011. presudom Us-3929/11-8 od 3. srpnja 2013.

U ponovljenom postupku, Ministarstvo financija, Porezna uprava, donijelo je 29. travnja 2014. rješenje kojim je utvrđena dodatna obveza tužitelja za plaćanje PDV-a za 2007. u iznosu od 7.621.352,16 kn s zateznim kamatama u iznosu od 5.815.327,33 kn, dodatna obveza za plaćanje PDV-a za 2008. u iznosu od 9.797.507,28 kn s zateznim kamatama u iznosu od 6.106.665,48 kn i dodatna obveza plaćanja poreza na dobit za 2007. u iznosu od 161.832,02 kn s zateznim kamatama u iznosu od 123.482,82 kn.

S obzirom da je žalba tužitelja protiv navedenog rješenja odbijena drugostupanjskim rješenjem Ministarstva financija od 21. studenog 2014., tužitelj je protiv istog podnio upravnu tužbu, a prvostupanjsko porezno rješenje od 29. travnja 2014. postalo je izvršno 29. prosinca 2014., što znači da su porezne obveze tužitelja za 2007. i 2008. utvrđene u okviru roka apsolutne zastare.

Međutim, Upravni sud u Zagrebu je, presudom Usl-74/15-19 od 22. ožujka 2018., poništio i drugostupanjsko rješenje Ministarstva financija od 21. studenog 2014. i prvostupanjsko porezno rješenje od 29. travnja 2014., a navedena presuda je potvrđena presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Usž-3125/18-2 od 18. listopada 2018.

Dakle, konačno je stanje da porezna obveza tužitelja po osnovi PDV-a za 2007. i 2008. i poreza na dobit za 2007., a po kojim osnovama je tuženica izvršila prijavu tražbine pozivajući se na porezna rješenja Ministarstva financija, Financijske policije, od 9. ožujka 2010. i 18. listopada 2010., još uvijek nije utvrđena, a više niti ne može biti, jer je nastupila apsolutna zastara i to za porezne obveze za 2007. dana 2. siječnja 2015., a za poreznu obvezu za 2008. dana 2. siječnja 2016.

Iz rješenja Ministarstva financija, Porezne uprave, od 20. svibnja 2011., kojim je utvrđena, između ostalog, dodatna obveza tužitelja za plaćanje PDV-a za 2007. u iznosu od 279.730,36 kn s zateznim kamatama u iznosu od 132.124,71 kn i za plaćanje PDV-a za 2008. u iznosu od 68.200,00 kn s zateznim kamatama u iznosu od 27.665,79 kn, proizlazi da je isto postalo izvršno 8. srpnja 2011. (prema navodima tužitelja isto nije pobijano u upravnom sporu), što znači da je apsolutna zastara prava poreznog tijela na naplatu tih poreza počela teći 1. siječnja 2012., a nastupila je 2. siječnja 2018.

Stoga je valjalo djelomično prihvatiti tužbeni zahtjev i utvrditi da je osnovano osporavanje tražbine tuženice II. višeg isplatnog reda u iznosu od 20.854.318,70 kn, a odbiti tužbeni zahtjev u dijelu kojim se zahtijeva utvrđenje da je osnovano osporavanje tražbine tuženice u iznosu od 251.818,17 kn.

Kako tužitelj u predmetnoj parnici nije uspio tek s razmjerno neznatnim dijelom tužbenog zahtjeva (251.818,17 kn/21.106.136,87 kn=0,01193, dakle, u omjeru od 1,19%), u pogledu kojeg nisu nastali posebni troškovi, valjalo mu je priznati pravo na naknadu troškova parničnog postupka u cijelosti (čl. 154. st. 3. ZPP-a).

Tužitelju pripada naknada troškova parničnog postupka za ročište od 19. ožujka 2015. u iznosu od 121.525,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika /Narodne novine, broj: 142/2012., 103/2014., 118/2014., dalje u tekstu: OT/), za ročište od 5. travnja 2016. u iznosu od 121.525,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 20. travnja 2016. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 30. studenog 2016. u iznosu od 121.525,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 8.

prosinca 2016. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 23. siječnja 2017. u iznosu od 121.525,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 12. rujna 2018. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za podnesak od 11. travnja 2019. u iznosu od 625,00 kn (Tbr. 8/3 i Tbr. 42 OT-a), za ročište od 5. rujna 2019. u zahtijevanom iznosu od 625,00 kn (Tbr. 9/5 i tbr. 42 OT-a), za ročište od 7. listopada 2019. u iznosu od 121.525,00 kn (Tbr. 9/1 i Tbr. 42 OT-a) i za sudsku pristojbu za tužbu i presudu u iznosima od po 5.000,00 kn (Tbr. 1/1 i Tbr. 2/1 Tarife sudskih pristojbi, sadržane u Zakonu o sudskim pristojbama /Narodne novine, broj: 74/1995., 57/1996., 137/2002., 125/2011., 112/2012., 157/2013./), dakle, ukupno mu pripada 620.750,00 kn.

Ne pripada mu naknada troška za podnesak od 28. ožujka 2014., jer istim isključivo dostavlja sudu punomoć za zastupanje po odvjetnici, koju radnju nije bilo potrebno poduzimati posebno, već zajedno s prvom radnjom zastupanja u ovom predmetu, a to je bilo zastupanje na ročištu, niti za podnesak od 19. ožujka 2015., jer istim isključivo traži odgodu sljedećeg ročišta, kojem prijedlogu sud nije udovoljio, niti sastava podneska od 14. travnja 2015., jer istim isključivo dostavlja prijavu tražbine tuženice, koju ispravu je bio dužan već ranije dostaviti, uz poduzimanje radnji za koje mu je priznat trošak, niti za sastav podneska od 14. lipnja 2019., jer u istom ponavlja navode koje je već prethodno iznio odnosno koji su već iznijeti od strane tuženice, stoga je sastav tih podnesaka bio nepotreban za vođenje predmetne parnice, u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a pa tužitelju ne pripada naknada troškova njihova sastavljanja.

Osim toga, ne pripada mu niti naknada troška za pristup na ročište za objavu presude, jer taj trošak nije potreban za vođenje parnice, s obzirom da ako stranka koja je uredno pozvana na navedeno ročište na isto ne pristupi, može istog dana preuzeti sadržaj presude s e-oglasne ploče suda i na taj način na vrijeme biti upoznata s istom, kako bi u roku podnijela žalbu, a ukoliko nema namjere podnijeti žalbu, tada ionako ne bi mogla postići ovrhu presude bez otisnute potvrde pravomoćnosti i ovršnosti, a koja se iskazuje tek nakon proteka žalbenog roka, slijedom čega je stranka ponovno dužna pristupiti sudu nakon održavanja ročišta za objavu presude, kojom prigodom može preuzeti i službeni otpisak presude.

Stoga je preko iznosa od 620.750,00 kn do zahtijevanog iznosa od 865.675,00 kn, za iznos od 244.925,00 kn, zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka valjalo odbiti kao neosnovan.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci.

U Zagrebu 21. studenog 2019.

Sutkinja:
Ivana Manestar

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana od dana kada se smatra da je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno

obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), koja se podnosi putem ovog suda u dva primjerka za sud i u jednom primjerku za svaku protivnu stranku.

DNA:

- tužitelju po punomoćnici

- tuženici po ŽDO Zagreb
